

e 188.

5906

Hans ja Kreetta.

P. Matzdorf.

Wanemuise
näitelawa
++ TARTUS. ++

Eesti Üliõpilaste
Seltsi Tartus
Wanemuise näitelawa

81

Eesti Üliõpilaste
Seltsile → → Tartus
Wanemuise näitelawa

Hans ja Kreeto.

Muinasjutuline mäng 2 waatuses.

Humperdincki ooperi järelle
Paul Matzdorf.

Tõlkinud J. Vau.

Wanemuise
näitelawa
* TARTUS. *

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76111

Ofalised:

Hans.

Kreeta.

Ila.

Woorasema.

Noid

Mullamees

Liivamees.

Päiksekiir.

Näkinisid.

-
- I. waatus- lumbategija majas;
- II. waatus metfas; lihtsamal korral
 võib ka teise waatusega algada.
-

Esimene vaatus.

(Lihtrikuba. Luud, paar pinki, kuniis luuakagufid ja mõned valmis luud. Kreeta kudub juuka, Hans teeb luuda.)

Hans (viskab luua nurka):

Luud käigu nurka -

Ei hooligi ma!

Kas ufid - (Kreeta poole pöördes)

Liig viiskus lääs tüütuko ka!

Kreeta. Kas näe kus mul laisksoost!

Kas ju mõne töö? (Ohates)

Kui juakfime rikkaks me
üle öö!

Hans: Sa rumal!

Ei kududes jõonud saa,

Waid katju, et kududes haigeks
ei jää!

Left wardad nurka! (wõtab
kudumisi nõuud ta käest)

Kätt anna mull' ja,

Me läheme õnnemaad otfima!

Reeta Pui Hanju! (omakätt wa-
bastades),

Säääl olla on laiskaded luba -
(Käja felja kaha pites- ja teda
kelmikalt filmitades)

Hans Ja sulle je elu jis meeldib juba?
(pääd nitutades). Jah, tõi!

(Käja rahulikult pükkitasku-
tesse pites.)

Kell kümme weel magaxin
ma

Ja praetud tuwifid fööxfim ka,
Ja pudel punast wiina jäääl
Ei puiduks ka mul lanna
päääl!

Ja kutjarile hüüaks - (Käskides
Kätt wälja firutades)

Johann, holla!

Niind hobused ette ja rakenda!

Ja toredas tallas,

King teenrid kaks.

Ma jõidaxin wälja

Kuu uhke jaoks!

Ja Kreetal on printssis jis uhke-
pales -

Mu meelest - kui jefaks see kõik
mu es!

(Sirutab emast, võtab ühe leuavarre
ja ratputab selle seljas taktis. Dafi
tagasi; Kreeta laulab ühes ja plax-
jutab käpa. Laulavad.)

(w. noodilija T.)

1. Hopp, hopp, hopp! Hobu, hopp galopp!

Üle kivi, üle künka -

Üle kõrge kammu rünka -

Jrka hopp galopp,

Hopp, hopp, hopp, hopp, hopp!

2. Tipp, tipp, tapp! Maha riskad mind!

(Kõrvale hüpped.)

Hobu, taltuta end vähe,

Hoia, et ei peruks lähe!

Maha riskad mind!

Tippi, tippi, tapp!

3. Prr, prr, he! Hobu jisma jää!

(pidades)

Tarwis jätkata veel joitu,

õrme jaad ja aga toitu!

Leisma, hobu, jää!

Prr, prr, prr, prr, he!

(Astub maha ja paneb linnakam-
nurka.)

Kreet. Ah, Hans, kas jelle juures ja
Me ija pääle mõtled ka?

Hans. Me ija? See linnakam-
nurka!

Kreet. Ja võõrasena?

Hans. See välja läheb! (Pöörab,
väljaviskamise liigutust tehes, jär-
jult ümber; sel filmapilgul astub
võõrasena sisse ja annab talle
paremalt ja pahemalt poolt mööda
kõrvu. Kreet põgeneb nurka.)

Võõrasena. Dot, küll ma full näitan,
Ei ilma ja jää!
On näha, et olen
Teil liiguigi häa!
Reet, nurgast käi välja,
Sa laipkema näid!
Ei mõista ma välja -
Niid tee, et ja käid!

(Vaatab Kreet töö.)

(Kreet tuleb mahalöödud filmadega
pikkamisi ette, rutulise sõruga astub

Hans-lemma ja wõorasema wahel,
wastuhakkawat, jalad harkis, käed
selja pääl, pää püsti.)

Hans. Ei, ema!

Ta kudu- nii wirgasti,
Et töö päält üles ei waatnudgi!
Linn kõiges- jõudi üksi minna -
Ei teda lüüa tohi jina!

Wõorasema. Kae lühjust, wõi lüüa
(lööb teda)

Ei tohigi ma -

(Hans-astub lammuti ette-
poole, wõorasema taganeb)

Pois- tahab wiit vastu weel
hakata!

Ei kannata ära ma niisugust wiit,
Lift wälja mu majast, te jõudisid
fiit!

(Lapsed lähewad pikkamisi wälja.)

Ma (mütli ja kepiga, nature purjus,
tuleb lauldes- jiske ja viskab lüüa,
mis- tal ölal, nurka). (H. noodilifa II.)

Trallala, hahahahaha!

Lunasjapp ma olen waene -

Lapped on niid ja ka naenes,
Lapped hääd kuud naefureft (raatab
leda kõrvalt)

Pelgan kõigest jüdamist! (teglas
jemalt)

Trallala, hahahaha!

Wöörasema: Pea juu!

Ei kuulata ma woi ju plära,
Pareim lähen kobe ära
Left lagunud majast, kus lakku-
ja mees

Ja laiplejad lapped mul ristiko-on,
raigistades tema juurde (es
astudes). Na, naefure, ära niid

pahafere jää,
Mul jüda on ometi pehme ja hääd!
Et prungin wast härwa üks-tilluke

Ei mõistlikum olla woi üksigi
laps!

Wöörasema: Nurgatu mees!

Kus on sul siis leib?
Nälgy igast nurgast wahtima
nail!

Jfa. Oi pagan! (viivitades.)

Jah, õigus on natuke ful,
Sest linnakaup halvasti lähel
niid niid.

Uht moodi niid jällegi tehtakse
neid -

(istub sigaris ja toetab päa käte
najale)

See päris-kui künste - teeb õnnetuks-
meid.

(Wäike raheateg, siis astub naene te-
ma juurde ja paneb käe ta õla pääle)

Wõorasema. Kuuksid! (kaasa)

Uht nõuu sulle annan ma

Ja loodan, et jeda täidad ka:

Miid neli, kes süna tahaksid -

Kui lapsid ja ära ajaksid - ?

Jfa (tõuseb pirkamisi üles, waatab talle
otja, vihafelt):

Ja porgumoor!

Mu lapsi, o waata,

Täid minema juata?! Mis-?!

(tõstab rufikat)

10.
Wõorasema (ajab unnaft firgus):
No loo! (Jfa lafeb kae wajuda.)
Ja argpüko! (pöörab unnaft ära,
kehitas algafid.)

Ei tee ja feda, füs-lähen ma,
Teil jäägu see löbu - fiin nälgida!
Waff wanafõna tummed ja:
"Kes lapfi laialt sööma jäeb,
Ja ise pärast nälgu näeb -
On väärt, et koke wõlla läeb!"

Jfa istub oigades; naene läheb kapi
juurde, toob tüxi leiba ja paneb
ta ette lauale. Jfa haarab ahnelt
jelle järele ja hakkab sööma.)

Wõorasema waatab teda kõrvalt, hwijsu-
tades). Nüüd küllalt, nur kallis!
Sest saama peab weel kolme-

le -
Ja otfi shuft omale!

(Jfa lükkab leiwatüxi kõrvale
ja lafeb päx nuttes-laua pääle.
Naene läheb jälle ta juurde.)

Tead, tahame homme metja minna
Ja kaugele tehnikusse firmas

Me lapsed siis maha jätame,
Tee moon-ko see leib neile unname
ffla (tõuse pistis).

Sis jündku see nü!

Neid nälgimas näha ma ei juis
Daksigi!

(Mõlemad uskest pah. poole ära
ja rotavad tule kaaja. Toas on
amarus.)

(Hans tuleb ruttu sisse, Kreetat
kemma järel.)

Kreetat. O, Hansuke, armas, mis meist
nüüd küll saab?

Kas kedagi pole, kes meid aitab?

Hans. Wait, Kreetat!

Kas tead, aasta tagasi

Nad tegid nõndajamati.

Sääl läikivad tulekiivid meid

Kunralguusel kodutele tõid.

Neid uskest korjata tahan ma
ja homme teid nendega märkida.

(Liheb uske juurde, liiab selle
lukkus.)

O, Kreetat!

12.
Uks lukus on meie es!

Nüüd jurema peame metja lees!
(Lapsed kukitavad kaja nuttes maha.
Koor näitelava taga laulab:)

Kütuselaul ööle. (W. noodilija III.)
(Beethoven)

Püha öö, too rahu ja
Nende vaeste lastele!
Nende kurbtuft vähenda,
Anna troosti nendele!
Jü tähed ilutsewad,
Meid kargelt terwitavad, —
Ma teie juurde lennata tahaksin!
Kandelehäälid ilusad,
Ornas õhus heljedes,
Paradiisist kostavad,
Õnnest, armuist häiskades:
Oh, tähed, ilutsege,
Meid kargelt terwitage —
Ma teie juurde lennata tahaksin!

(Gesriies)

Teine raatus.

(Kreeta istub ühe künka otjas ja
 punub pärja. Siin ja seal mõned kuused.
 Paremal pool, kergelt kuuseokstest varja-
 tud kookideft majakene; paremal pool
 otje vastu, nõiaahi; taga tallikene Hansu
 jaoks, mõned roisad us, mille vahelt
 Hans väimati välja ronib.)

(W. noodilija 15.)

Kreeta. Üks väike mees seal metsas
 on ürginda

Ja purpurpunast kumbe
 seal kammab ta.

Ütelge, kes on see mees,

Kes seal ürgi metsa sees,

Kuusekeses purpurpunases?

Hans (tuleb ja laulab teist häält):

Ta seisab ühel jalal

See meheks

Ja pääs on näha temal

Muist müthine.

Ütelge, kes on see mees,

Kes jääl jefab metfa fees
Mustas mütfirefes väirefes?

Hans. Näid, Kreetal!

Mul korvike marju on täis!

Kas Hans veel nüüd lüfelda võis?

Kreetal. Ei, Hansule, tõest!

Kuid vaata nüüd ja,

Kui hästi ma oskan ju punnuda!

Hans. Ah Kreetal, kui tore; kas ufud
mind -

Ma metfade kuningaks kuulutan
jind!

(Seab talle pärja pähas ja hüüab.
Kätt toruna juu juurde pannes.)

Holla! Hõisja!

Nüüd jia kõik linnud rutake,

Teil kuningaks jaanud Kreetake!

Hahahahaha! (Hääl metfas kordab.)

Kreetal. Kes naurab?

Hans. öökull, ju moonutus; võib arva-
ta -

Su õnnitust too! - (Kreetal chma-
tab.) (waigistades) Ei ufugi ma!

(Koputatarje.)

Kreetu. Kes koputab¹⁵⁷.

Hans. Wististi rahn-je puufepamees,
Täl õigus on määrada metfade fees;
Puurkoore jeft ushid ja pöörnikad
Ta nokitseb rälja ja ära soob nüd.
Kukuk!

Kreetu. Kukuk! Sääl jöbit on ka -
Meid armastab ta!

Kukuk!

Hans. Lukuk! (Hoiab Kreetu poole
korwi, wõtavad kordamisi jäält jeft
marju ja sööwad ja hüüwad ikka
puitumini.)

Kreetu. Kukuk!

(weel 3-4 korda) Lukuk! Kukuk!
Ja kelm!

Koik maafikad ära ja jöönud!

Hans. Oi Kreetu!

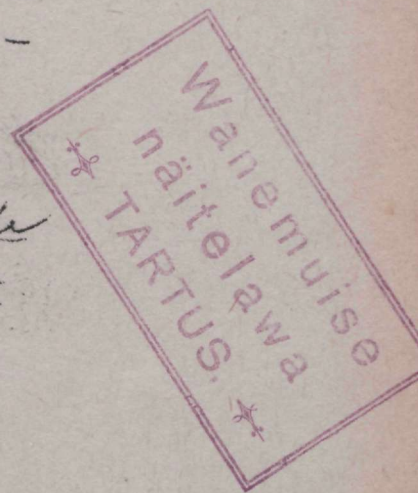
Kas ije ja küllalt ei jaanud!

Kreetu. Ja, Hans, ja -

Nad korjatud saivad ju emale,
Et jälle ta wõtaks meid omale!

Hans. Ah, tofi!

Se mul ei olnud meilesgi -

16.
Me laulime, naerime rõõmsasti!

Kreeta. Hans, ütle

Kas teed ja tõesti leida vaid?

Hans. No kindlasti!

Me liivast joime ju koorikuid
Ja siju maha külwafin,
Tee nõnda ära märkifin.

(Läheb ümale ja otfib maast.)

Kreeta! (tuleb kokkumullt tagasi)

Mis-nüüd? Ei neid leia ma!

Kreeta. Ah, Hans! Küll eksifid ja!

Left linnud jõid ära ja liiva maast,
Ei nemiad waind teada me märgitud
raast!

Ah, Hansuse, ial me kodu ei näe!

Waat, mets-läheb pimedaks, õhtugi
kää!

Hans. Ah, Kreeta, ei pea ja pelgama
nü,

Ma huikan, siis abi saab kindlasti!

Holla! (Kaja: Holla!) Kes on?

(Kaja: Kes on?)

Kreeta. Säil hüüti! Ole nüüd wait!

Hans (taha). Ole wait!

(Kõvasti.) Tule¹⁷ jüa, mait!
(Kivskide tagast tõuseb jumbla seest
korraga üks pakapikunnes-kaaburise-
ga ja pika habemega. Ta tuleb laste
juurde ja seis ennast harkis-jalgad
naerdes nende ette.)

Kreeta. Hanjuse!
Hans. Kreetaxe! } Täewa eest!

Mullamees. Kes rälja hüüdis-mind
mullameest?

Hans (Kogeldes). Ma teile-mu isand,
ei ütelnud „mait“ -

Mullamees (naerdes). Kaha, mu pois,
ja hüüdis: „mait“!

Ma olen jüa! Kahahaha! (Naerab)

Nüüd on teil hirm, ja ja ja ja!

(Rahustades.) Mind teil karta tarwis pole,

õga ma ju jooja ole;

ei, mu lapsed, teie es-

leifab lihtne mullamees!

Kuuljin teie hädaft ma-

leiba toon teil kanis-annab

jeda neile) ja jüs-imejooki veel,

Milleft rõõmfaks-jaab te meel!

(Kaldab neile ühest pudlist klaasikese
jisse.)

Kreeta (tipjab). Ah, kui magus maitseb
see!

Hans (joob ühe jõomuga klaasi tühjaks
ja annab tagasi).
Põine veel-see kahju'i tee!

Kreeta (etteheitvalt). Aga Hansuke!

Mullamees (Kaldab talles). Eks teid see tub-
list koputa-
kapmahlalt tehtud ta!

Hans. Tuhhat tänu südamest!

Kreeta. Jätka Jumal sinu!

Mullamees. Olge rõõmsad, varsti ku
Suu saab välja tulema;
Ja ta kõbe-valguses
Leiab teid siis liivamees.

(Kaob ruttu rõõsasti.)

Kreeta ja Hans. It, it, it! (talle järele
vaadates)

Mullamees tihnikust!

Hans. O Kreetas, enam ei karda
niiid ma!

Kreeta. Ja mina ka - Jumal me hoidija!

Nüüd õhtupalvet¹⁷ laulame.
(Paluvad, põlvitavad miha ja laula:
wad kahe häälega.)

(W. noodilifa V.)

Õhtul, kui lään magama, inglid
jäawad walwama - Kaks on minu
päetfis, Kaks on minu jalutfis, Kaks
mu käel paremal, Kaks mu käel
pahemal, Kaks katjaks-jaawad, Kaks
üles aawad, Kaks, kelle tüwad mind
jüt paradüüfi wüwad.

(Heidawad magama. Läheb pime:
Kaks. Koor näitelawa taga ehkes.)

(W. noodilifa VI.)

1. Koix lilled unesüles - Kuu kumawalgufel,
Ei pääd nad tõsta üles-jääl oma wawekfel,
End toomingas weel liigutab - ta õifi küu-
gutab.

Maga, maga nüüd ja, mu lappuke!
2. Ja linnud, kes weel laulfid jääl päikse
hülgufoe,
Nad puhkama koix heitfid nüüd oma
pefades;
Ja üksi laulu nurimepääl lööb rohwitfik jääl.

20.
3. Mäga, mäga müüda ja, mu lapfuke!
Lääl liivamees müüda kõnnib

(Liivamees tuleb hiilides)

Ja piilub akna all,
Kas mõni laps raht jonnib
Weel toas üleval;

Ja kui on käes tal pärne laps -
(tuleb laste juurde ja pistab käe
oma liivakotivõrre sisse)

Sis liiva filma laps!

(Väike paus; selle aja fees-riskab
liivamees, "ft!" tehes, lastele liiva.)

Mäga, mäga müüda ja, mu lapfuke!
Koor: (w. noodilisa VII.)

1. Väikset õhtut, hääd ööd, ful roofide
wööd

on fängi fees-pääl, kui magad ja
jäd!

:: Hommik Jumala armuga äratab,

2. Väikset õhtut, hääd ööd! Jind! ::

Näed inglite tööd,

Kuis ~~chitawad~~ chitawad ful jõulupuidnad;

:: Olgu ful paradüis unes filmade es!

(Selle laulu järel kuulub näitelawa)

21.
tagaft tagaft laulmift, mis-ikka lähe-
neb ja mis-4-6 näkincin poolt tuleb,
kes ilufas ringis hõljuvas rütmuses
üle näitelawa ja magawatelt lastelt
mööda liiguvad. Lauluhääl peab koguni
aegapidi ära raibuma.)

(H. noodilifa VIII.)

1. Laenete füles, hüpates üles
Näkid nii ilusti tantfiwad jaäl -
Ruttu ja pikka, rõõmfasti ikka,
Heljudes, hõljudes järava weepimise
pääl!
2. Ohk on nii wagus, lõhn imemagus,
Kõigil pool hoiskarnas lindude laul.
Laenitel jaäl, nagu kaldagi pääl
Heljume lõbusud weeniud rõõmul
ja awal!
3. Lemale häawad, maha meift jääwad
Lilled wäli ja haljendaw küis!
Kui käime kiirel ilmade piirel,
Rõõmfaks jääb alati rõõmfate
näkkide wiis!

(Kuldarpe üht heledat kellukeft heli-
fema; päiksküür, üks wäike walges

riides poifikene, ^{22.} astub üles ja laulab.)
(W. noobilifa IX.)

Ma olen hele päikeskiir,
Luit üle ilma käib mu piir;
Ja igal pool ja igal teel
Mu ilmumiseft rõõmus-meel.

(Siin peaks üht väikeft tasku-
raugustajat karvitatama, et päikes-
kiirt tähendada.)

Ma olen hele päikeskiir
Ja filmi färab teel mu viir,
Te saanud küllalt magada,
Nüüd tahan ma teid ärata!

(Ta tõmbab villaga kergelt üle kuni-
magi lappe ja jookseb siis kulluseft
kolistades-ära.)

Koor: (W. noobilifa X.)

Üles, üles, nüüd ärkageste!

Kusk laulnud ja tõusnud on päikene!

Kreeta (ärkab ja raatab inimestades ümber).

Wift unes mu kõrvas küll laulu
kuulgid?

Woi linnuseft hommiku terwitust
laulgid?

Kui hää jin mettas²³ si magada!
Meel roõmus ja jüda nii kerge ka!

(toufel üles.)

Kuid kus oris Hans? (waatab ümber)

Waata ometi!

See üles tõusta ei tahagi!

Na oota, küll ärskad!

Kikeriki! Kikeriki!

Hans (toufel inestanutult üles ja hõõrub
filmis). Uu, Kreetta! Sa ülewel!

(Kreetta tahab teda üles aidata)

Hää küll, hää küll!

Ma jalule ifegi saan waft juba.

Mets tõesti lähedam on kui tuba,

Siin pehme sammal on magada

Ja ümber weel wärske õhk jul ka.

Kreetta. Ja, Hansuke, waata, kui ilus
jin on!

Kuis igal pool järakas, hõiska-
mas õnn!

Ei wõi jin meigi waisida,

Waid laulda me tahame roõmuga!

(Panewad käed kokku ja laulawad püha-
likult kahe häälega)

(W. neodilija XI.)

Koik wargud ära jääwad
 Niid koiduwalgul;
 Mäe harjad walgiko-lääwad,
 Uus päew on algusel.
 ∴ Sind terwitame rõõmuga,
 O päewahelk, et itimund ja! ∴

(wäljas) Kukuruk, kukuk!

Kreeta. Hans, jäl on ju me sõber ka!

Hans. Tead, Kreeta, mis ütleb ta!

(wäljas) Kukuruk, kukuk!

Kukuruk, kukuk! (teeb liigutu =

je, kui paneks ta midagi fuku ja
nulako.)

Te, lapsed, ju süüa tahate,
 Lest minge ja marju otfige!

Kreeta. Jah, käoke, jeda me teeme,
 Ja marju niid otfima lääme!
 (otfib.) Siin, Hansu!

Hans (otfib nature emals).

Siin, Kreeta!

Kreeta. Siin, Hansu!

Hans. Siin - (heitub, näeb majakest,
jaladuslikult.) Mis näen ma?

25

Kreetta, kas need ka?

Kreetta (tuleb). Oh imet, oh imet!

Hans. Üks majake!

Kreetta. Kõneme, jellest saab piduke!

(võtavad üksteisest kinni ja kant-
javad rõõmsalt lauldes ümber majake)

(H. noodilisa XII.)

1. O, loofime ilus,

Kui tore on ta!

Küll tahaks ta vilus

Me elada!

2. Waat, aknad ja aiad -

Kõik juhkruft nad

Ja rohinad, aiad

Lääl ripuvad!

3. Ja magufaid kooka

Lääl hunikus on!

Kes all vajub looka -

Küll pe on õnn!

Hans. Ah, Kreetake, ei enam jaa

hoida end ma,

Neid asju nüüd tahame maitsta

ka!

Ja võta need aknad, see katus saab mull!

Kreetta. Kes, arwad, ^{26.} jün majas peaks elama küll?

Hans. Ah, äeke, mis jelle left muretted jüs!
Sa tule ja jöome - see mäitlikum wiis!
(Hakkawad maja küjett tüppa murdima)

Hääl majast. Nokka, nokka, nokakeft,
Kes jääl nokib majakeft?

Hans. } Tuuleke, tuuleke, taewalik laps!
Kreetta. }

(Töötawad tükid, mis-neil chimatufest
käeft maha kukkunud, üles ja harkka-
wad jöomas)

Kreetta. Oh! (Koputab köhu päüle)

Hans. Ah! (Niifamuti)

Kreetta. Kuis maitleb mul!

Hans. Tead, Kreetta!

Ma pagar olla tahaks küll!

(Hakkawad jälle murdima)

Hääl majast. Nokka, nokka, nokakeft,
Kes jääl nokib majakeft?

Hans. } Tuuleke, tuuleke, taewalik laps!
Kreetta. }

Noid (tuleb longates wälja).

Hihihhi! te rotikeft!

Tulge tuppa, külalised!²⁷
(Lapsed pistavad põgenema.)

Mis, kas ära jooksete?

Pra, jät ei pääse te!

(teeb keepiga ühe ringi)

Kokkus, pokkus, niinapuu

Tee jalgu tabagu!

(Lapsed jäävad jisma, nõid kinnitab
nende ümber.)

So, armjad lapsed, te meeldite mulle!

Tütarlaps, näha, on rammus ju küll,

(Katjub Kreetat)

Poisine aga on kõhnare veel,

(Katjub Hanju)

(Kreetale.) Na, küll me rammufaks
jöödame jäl!

Kreeta. Mis tahad ja, kuri naene, meist?

Nõid. O, paljugihääd, mu laps, saan teist!

Ma magufa fahsti ja koorega

ja mandlite ja koorega

ja kõige muu kraamiga tahastin

Siis hästi maitsewaks joota sin.

Hano, talli ja mine nüüd rutuste,

(weab teda sinna ja tõukab sisse)

28.
Sind nuiman ma raswa kui pörfasse!
Ja Kreeta abiks-jaab minule,
Kõik talitus-majas-jääb sinule -
Sa wett tood ja leiba küpjetad
Ja jõoki, jooki mulle valmistad
Ja Kanfule jüna annad ka -
ool, juba toon wälja koke ma!
(Kontab majakesest.)

Kreeta (ruttu Kanfujuurde).

O Kanfuke!

Hans. Kreetake!

Molemad. O häda! Se nõid jäält maja
seest!

Hans. Pead, Kreetake, wasta järqi ja;
Kuis lood jün on, et minema
Siit faaxjime äras aegjasti,
Nõid muidu wõib teha midagi!

Kreeta. Wait, Kanfuke, juba ta tulebgi
jää!

Jää lootma häa õnne ja jumala
pääl!

(Tuleb ettepoole tagasi.)

Nõid. Säb, jõoda nüüd wenna keft,
et faax- ta fuis- oammukeft!

29.
(Kanfuli) Mulla jõrm arina kat-
fuda,

Kas-pakkemaks lainud ta!

(Kano ulatab talle ühe kondi.)

Oh häda, ju kuiv nagu linn-
sind jõota veel tuleb üks-kuu!

Aga finust, mu Kreetake,
Saab varsti häa praadike!

Nüüd viik mul ja püüa olla,
ära mööda nurke kolla,

Wefi patta wala ja rutuste,
Tuli plüüdile alla tee!

(Kõrvale) Mul praadilõhna ju tunneb
nina-

Ta maiffima saab wift õige kenas!

(Lilitab oma kõhtu)

Ah Kreetake, magus-lappake,

Ja ahju mine waatama,

Kas laiad on juba pruunid ka!

(Kõrvale) Ahjus siis ole ja wupsti!

Wife ma kinni löön lupsti!

Siaal siis, tütrekes, saab finust
praadike!

Hans: Õeke, hoia end hoolega!

Nõid. No waata ^{20.} nüüd ahju omest
(tuhab teda wia.)

Ja ära nii kõõrita lollisti!
(teeb ahjuukse lahti.)

Hans. Õeke, hoia end hoolfasti!

Nõid. Waata, nü laps,
Kas-jai on küps!

Kreet. Pümal weel ma - (teeb en-
naft oskamatako.)

Pean õppima,
Ja ette mul näita,
Siis kaffun ehk täita.

(Nõid küürutab maha; Hans liiskab
ruttu ühe raiwa kõrwale ja tuleb
taha ligemale.)

Ah, waata - wõi nõnda
Ja paigutad enda -
(nõid jaab laste poolt tõuke, nü
et ta ahju lendab.)

Lapsed (panewad ruttu ahjuukse kinni,
mõlemad.):

Ahjus oled wupsti!

Uks kinni lääl wupsti!

(plakutawad käia.)

Kreeta (ahjuukse juures^{31.}):

Jee jäil leiba nüüd küpseta!

Hans (niifama): Jee jaad praadiko
nüüd ja!

Mõlemad (laulavad, ehk räägivad):

Jubhei! Nüüd otjas nõid!

Nüüd otjas nõid ja hida läind!

Nüüd hoifates tantsu me lööme

ja röömuga majakeft fööme!

Hans. Ma lähen vaatan kord öieti,

ehk leian majast ka midagi.

(Läheb jisse, tuleb kahe kotiga tagasi.)

Kreeta. Ah, Hansuke, mis-tööd ja siis
jääb?

Hans. Kaks-rasket kotti ma leidjin
tääl.

(Punel kotid maha)

See on see varanduse woor,

Mis-kokku kannunud nõiamoor!

(Kumbgi võtab ühe kotti.)

Kreeta. Mis-ful on?

Hans. O, Kreetake, see täis-kuldrahajid!

(Pistab käe kotti ja kōlistab raha-

dega.) Mis-ful on?

Kreet. ^{32.} Sin kuhjaga kallid kiivid!
(Wõtab kstift ja lafeb käes fätendada)
Nüüd ifale wiime me koise feda,
Ei pruugi tal enam fiis muretteda!

Hans. O Kreetake, küll õnn on see!

Jaan wäljas:

Kreetake! Hansuke!
(Ligemal) Kreetake! Hansuke!
(Tuleb, näeb neid ja lööb käed kokku)
Jumal' tinnu!

Küll oli mul hee päraft nii hirm!

— Oh helde püha rift!

Kas wana nõidfiin lab wift?

Kreet. Jah, ifa, fäalmaja fees-
las-
fee

Kuid meie ta ahju aafime!

(Wiivad ifa ahju juurde)

Nüüd saanud tuft wistift koogike!

Jaan (tõmbab ahjuft nõiakooigi wälja).

Waatke, kuis ta wälja näib!

Kas ta nüüd weel nõidu' nõib?

Polenud kui koogikene,

Kahjuta ta kõrkidles

Kes jõi palju³³ teifi ära,
See nüüd söödaks- ije ära! —
Kil lootus- Jumal taewas- jaäl,
See seifab kindla põhja pääl!
(w. noodilifa XIII.)

Koik (laularad):

Kil lootus- Jumal taewas- jaäl,
See seifab kindla põhja pääl!
(Nõu-koogikene jaotatakse ära.)

Lõpp.

Noodilifa.I. Hopp, hopp, hopp!

Rõõmsalt. Rahvarüü.

Hopp, hopp, hopp! Hobu, hopp ga-lopp!

Üle ki-wi, üle künka, üle kõrge

Kämmu rünka Jukka hopp ga-lopp!

Hopp, hopp, hopp, hopp, hopp!

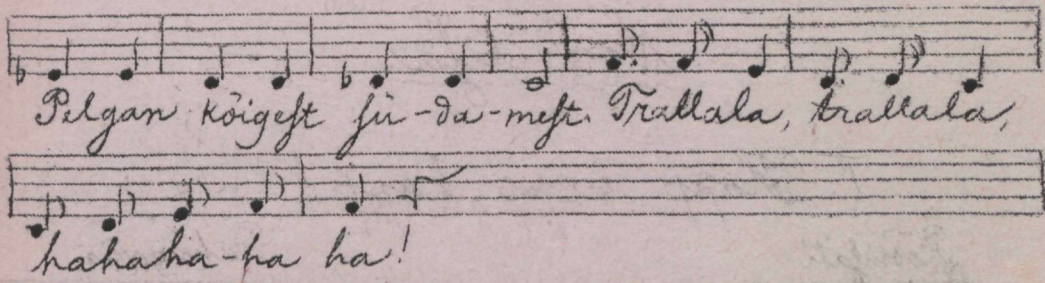
II. Luuategija.

P. Matsdorf.

Tralla-la, tralla-la! Kahahahaha!

Luuas-jopp ma olen naene, Lapped on mul

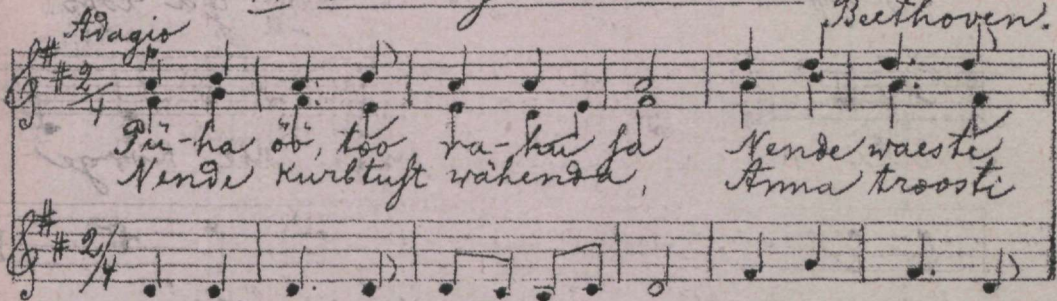
ja ka naene, Lapped hääd, kuid naifu-keft

Pelgan kõigest ju-da-meft. Trallala, trallala,
hahaha-ha ha!

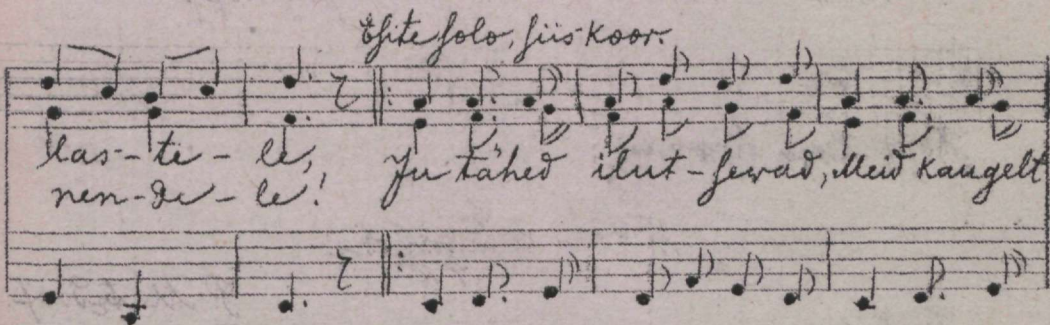
III. Kiituse laul ööle. Beethoven.

Adagio

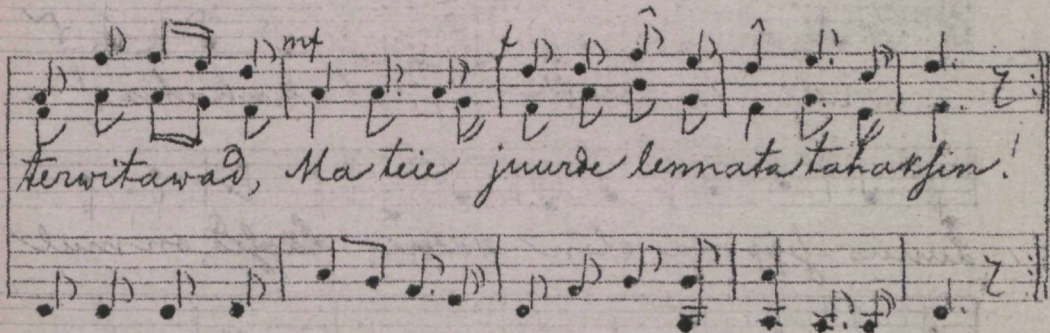
Ju-ha õi, too ra-ha ja vende waeste
Nende kurbtuft wähenä, Anna troosti

õpitiolo, siis koor.

las-te-le, ju tahet ilut-sewad, Meid kangel
nen-de-le!

mf

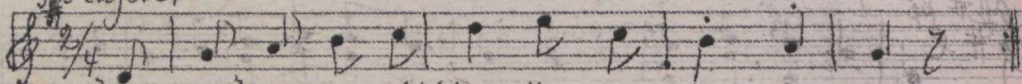

terwitawad, Ma tie juurde lemmata tahaksin!

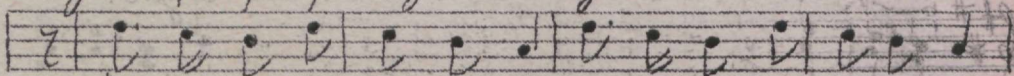
IV. Mõistatus.

Parajalt.

Rahvaravis.

üks väike mees jääl mettas on, üks - sin - ja
ja purpurpunaft kumbe jääl karmab ta.

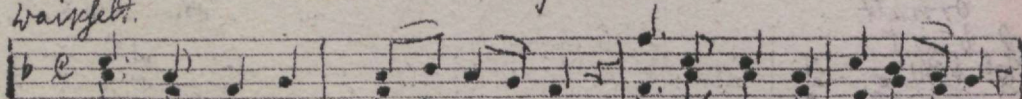
Ütelge, kes on see mees, kes jääl üksi mettas sees.

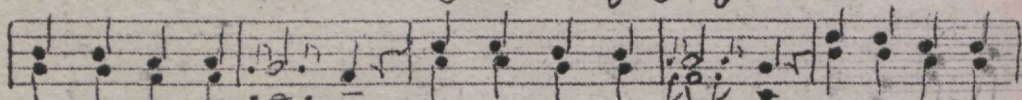
Kumekeses, purpurpuna - ses?

V. Õhtupalve.

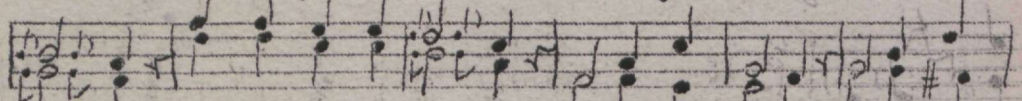
vairseft.

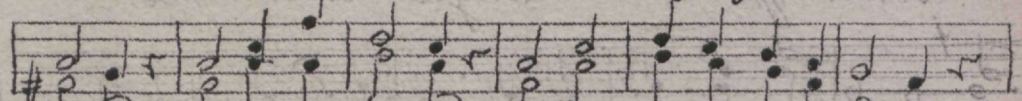
Õhtul, kui lään magamata, inglid jäävad valvama,

Kaks on minu päetfis, kaks on minu jalutfis, kaks mu kael

paremal, kaks mu kael pahemal, kaks katjaks jaavad, kaks üles

aavad, kaks, kelle tüvad mind fiit para diisi tüüvad.

VI. Unelaul.

Paraj. ligutatult.

Rubrowits.

Kõik lilled unes hi-des kuu künnapalguisel
 ei päätnud tõsta üles jääl oma wätreksel.
 End toomingas wäl ligutab-ta oifi kiiga.
 tab. Mäga, mäga niis ja, mulapfuke!

VII. Hallilaul.

õrnalt

Joh. Brahms.

Wäikset õhtut, häädööd jul roo-fi-de
 wööd on fangi jees pääl, kui magad ja
 jääl. Hommik Jumala armuga ära-tab
 find. Hommik Jumala armuga äratub find!

VIII. Näkineind.

Regiafelt. P. Kir Weber

Laene-te ju-tes, hüpa-tes üles.
 näkid müilus-ti tantfirad jaäl,
 Rut-tu ja pik-ka, röömfasti ikka
 helju-des, hõlju des, järava wepinna pääl

IX. Päiksekiir.

Röömfalt. P. Matzort.

Ma olen kule päiksekiir, lüt üle ilma
 käib mu piir, ja i-gal pool ja i-gal teel mu
 ilmu-mifest röömus meel.

X. Ules!

Alasvält.

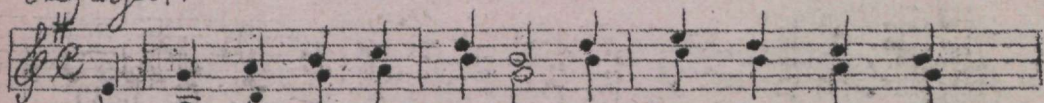
U - les, U - les; Niid ar - kage te! Kunn laud

nud ja kous - nud on päike - ne!

XI. Hommikulaul.

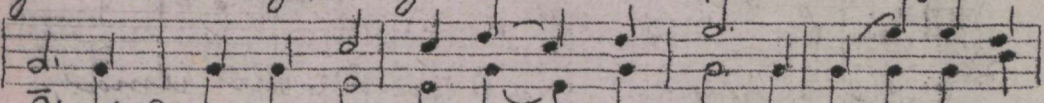
Aeglaselt.

Kõik varjud ära jäävad, Niid koidu valgus -

fel; Mäe harjad valgus loovad, uus päev on al - gu -

fel. Lind tervitame roo - muga, o päe - vahelk,

et il - mund ja, o päeva helk, et ilmünd ja!

XII. Laul majakelest.

Rõõmsalt. Dücker.

O, loo-ju-ke, ilus, kui tore on ta! Küll
tahaks ta vilus me elada, me elada!

XIII. Lõpulaul.

Kel lootus Jumal taevastääl, See seisab kindla
põhja pääl. Kel lootus Jumal taevastääl, See seisab kindla
põhja pääl. —

